

Kokice
goje!

UKRATKO

PONEDELJAK, 2. APRIL 2007.

Kamenko Katić, autor filma "Dunav, 1195. kilometar"

KAD DUNAV POLUDI

Ja živim u Belegišu, na Dunavu. Svakodnevno sam gledao kako ti ljudi stradaju, kako se polače... Dunav je bio viši nego ikada. I ranije je bilo poplava, ali nikada voda nije dolazila do njihovih kuća. To su uglavnom ljudi koji su jako siromašni, pretežno Romi. Sa stotinak evra oni podignu sebi kuću ispod brega i tu žive čitave porodice. Voda je došla neočekivano i odnela, slomila, uništila, rasturila sva što su imali. A oni su sedeli pored kuća i gledali. Nemoćni. Neki od njih su napravili od najlona privremenu zaštitu, tek toliko da ne kisnu. Neki su se podigli malo iznad vode...

Mene je ta nesreća i beda naterala da snimim

nešto o tome. Nema nada da bude bolje. Nikada.

Tako je svuda. Moj film govori o 1195. kilometru Dunava, a tako je celom njegovom dužinom. Svuda ima te sirotinje koja živi u tom beznadu i očaju. Tek žive toliko da prežive, a nikada ništa bolje od toga neće imati. Oni su navikli na bedu i nemaju druge šanse. To je narod koji je zadovoljan i kada ima samo malo. Potrebno im je samo nekoliko sunčanih dana i oni opet podižu svoje objekte za življenje, da ne kažem kuće. Podigli du opet ono što su imali. I to podignuto je opet predviđeno da bude srušeno i poplavljeno za male pare.

Dunav je takav, kakav je. Oni žive tu na Dunavu i žive od njega. Skupljaju te, kako ih danas zovemo, sekundarne sirovine. Čuvaju svinje, krave, poneki love ribu. Dunav im uglavnom znači život, ali kada poludi on im i ugrožava život. Neki i stradaju, neki se udave...

David Planel, režiser filma "Banalno"

PORODICA JE MAPA SVETA U MALOM

Inspiracija za film "Banalno" bilo je moje iskustvo i iskustvo moje porodice. I sve te slike koje svakodnevno gledamo na vestima: nasilje, konflikti i sve što se dešava u svetu. Dakle, inspiracija je bila moja porodica i ono što se dešava oko nje, u svetu. Problem koji postoji u filmu nije identičan onom

koji ima moja porodica. Glavni lik u mom filmu je otac koji se svakodnevno sa ćerkom raspravlja gde će letovati. Razgovaraju o mestima na koje bi otišli, ali su ti razgovori neobični jer to nisu mesta na koje obično ljudi odlaze na odmor.

Bilo nam je veoma zabavno na snimanju jer je čitava priča prilično duhovita i na specifičan način obrađuje

probleme Trećeg sveta. Glumci uvek vole da rade na filmu u kome ima dosta humora, a postojala je izvesna "hemija" među glavnim akterima mog filma. Malo sam se plašio jer sam snimao film na 35mm traci, ali je sve ispalo dobro. Bio sam brz, probleme sam rešavao na licu mesta... snimanje je završeno bez ikakvih problema.

Trenutno pripremam dugometražni film, radim na priči i na samom početku rada. Opet će to biti film porodici i porodičnim odnosima, jer mi se čini da je to polje koje je veoma zanimljivo za istraživanje. Porodica je, kako se meni čini, mapa sveta u malom i siguran sa da će ona biti glavna tema mog sledećeg filma.

BLANDIN HUK I FREDERIK KUSO, REŽISERI FILMA "NEDELJA U PRIPIATU"

Blandin Huk: Odlučili smo da snimamo film o gradu Pripiatu pre tri godine kad smo videli slike ovog grada u jednom časopisu snimljene panoramski iz aviona i pomislili smo- To je grad kao i svaki drugi u svetu. Ali ono što je bilo malo čudno bio je natpis ispod tih slika na kojima je pisalo Grad Duhova Pripiat. Mi smo bili iznenađeni zašto ga zovu grad duhova. Otišli smo tamo da snimamo film kako je tamo jer ljudi u Francuskoj ne znaju ništa o tom gradu. "Kada pogledate ovaj film videćete šta se desilo u elektrani u Černobilu. Najbitnije je videti da je to grad bez ljudi, samo sa trgovima ljudskog života i prazninom."

Frederik Kuso: "Kad smo otkrili grad nismo znali ništa o vezi sa Černobilom. Kao što je Blandin rekla kad vidite slike tog grada, on je kao i svaki drugi grad i tek kad smo otišli u Pariz saznali smo za povezanost sa Černobilom."

54.

BEOGRADSKI FESTIVAL
DOKUMENTARNOG I KRATKOMETRAŽNOG FILMA

30. MART — 4. APRIL 2007.

Beograd
www.beograd.org.yu

Kostas Jalurides, režiser filma "Kontrolisano mastilo"

NI ČUDNO NI STRAŠNO

Slike Rembranta koje obožava su ga inspirisale da snimi film. Jalurides je studirao fotografiju, a slikarstvo obožava još od detinjstva. Od kad zna za sebe neprestano je istraživao sve više i više, pronalazio je inspiraciju u slikama i otkrivao je ideje koje su došle kad posledica tog znanja i ljubavi prema umetnosti. O atmosferi koja je pratila snimanje Kostas Jalurides kaže:

- Imali smo nekoliko problema tokom snimanja, ali mislim da to nije ništa čudno niti strašno. Svako ko snima filmove ih ima. Imali smo problema sa rasporedom. Da budem iskren, imao sam najveći problem sa glavnom glumicom jer je ona otišla nekoliko dana pre nego što je snimanje započelo. Zavladao je panika, ali je na kraju sve odlično ispalo. Tokom prve nedelje snimanje je bilo prilično iscrpljujuće, raspored je bio izuzetno gust, neki glumci nisu mogli da uklope svoje lične rasporede sa snimanjem. Bili smo umorni. Film sam snimao sa svojim kolegama sa fakulteta, mi smo prijatelji i bilo je zadovoljstvo raditi sa njima. Smatram da smo napravili veoma film.

Vuk Spasojević, režiser filma "Prava sreća"

POENTA U PECANJU

Vuk Spasojević je želeo da napravi još jedan film o pecarošu, pored dva koja je ranije napravio. Inspiraciju je prvenstveno pro našao u anegdoti o pecarošu i bogatašu koji ga savetuje da prodaje upecanu ribu, dok ne kupi još jedan štap, još jedan čamac, itd. - dok se ne obogati. Međutim, pecarošu je poenta u pecanju, i bio bogat ili siromašan, njemu je najbitnije pecanje.

- lako sam sebi zadao više ciljeve u ovoj animaciji nego što sam to do sada radio u prethodnim, ali većih poteškoća nije bilo. Moraću još više da se potrudim. Verujem da će film najverovatnije učestvovati na međunarodnom festivalu "Zlatni vitez" u Moskvi, tako da moram da se dokazem. Šta je za mene sreća?

Kada nemaš zrnca tereta na sebi, kada si slobodan, i kada radiš ono sto voliš... Recimo tako nešto. A život je tu

da se ona pronađe. Srećom, dosta je lakše tražiti, jer imam pored sebe još jednu osobu s kojom ću zajedno to činiti.

Film je rađen u lutka tehnici, jednom od tri tehnike u animaciji. Govori o otuđenosti ljudi u velikom gradu. Odlučila sam da se bavim animacijom kada sam se upisala u školu "Dunav filma" koja je tada bila jedina kod nas koja je imala odsek za animaciju. Drago mi je da od ove godine i na Fakultetu primenjenih umetnosti postoji Katedra za animaciju, koji drži moj profesor Rastko Ćirić. Ovom tehnikom sam odlučila da se bavim jer mi je interesantna i vrlo retko zastupljena kod nas. Mi smo u školi "Dunav filma" filmove rađene ovom tehnikom samo gledali i o njima razgovarali sa profesorima, nismo baš imali nekog praktičnog rada. Kod nas u poslednjih 50 godina nije napravljen lutka film, od "Pionira i dvojke" Vere Jocić. Rad na ovom filmu za mene je bio i izazov, i eksperiment, i satisfakcija.

Na filmu sam radila skoro tri godine. Trebalo je puno vremena da se napravi scenografija od skoro 50 kvadratnih metara, da se organizuje potom taj prostor, naprave lutke...

To je tek bio eksperiment! Sva ta uputstva sa interneta i iz knjiga nisu primenljiva tek tako. Treba da imate sve te elemente i instrumente, odnosno materijale i alate koji su neophodni da se jedan takav film napravi.

Naravno, i spretno ruke. I ideju odakle početi i kako dobiti nešto što može da se pomeri, a da stoji, da može da se snima.

Sigurno bih brže snimila igrani film, iako nisam nikada imala dodira sa tim. Predpostavljam da je rad sa živim ljudima mnogo lakši jer možete da im kažete šta želite.

Film "Sonata za macu" će biti moj, takoreći, diplomski film u školi "Dunav filma", iako imam još nekoliko ispita.

Mirela Srebrić, autorka animiranog filma "Sonata za macu"

SPRETNE RUKE

Želela bih da se animacijom bavim i ubuduće. Ne znam da li će sledeći projekat na kome ću raditi biti autorski rad ili ću raditi po nečijem scenariju, ali već razmišljam o tome.

Ovom tehnikom bi bilo dobro raditi i reklame, spotove... Ona je veoma zastupljena u inostranstvu, svakodnevno smo u situaciji da se uverimo u to gledajući televiziju. Meni se čini da je ova tehnika zanimljivija i pruža više mogućnosti od kompjuterske animacije, jer smo već videli sve što kompjuter može da uradi. Lutka nas vraća na manualni rad i daje živost čitavom procesu pravljenja animiranog filma.

Razmenom iskustava želja i mogućnosti može mnogo da se dobije. Meni, iskreno, nije niko mogao da pomogne. Čak ni moji iskusni i slavni profesori, jer nisu radili u ovoj tehnici animacije. Kroz konsultacije i razgovore smo dolazili do nekih rešenja, ali sam svaki put u praksi shvatala da nije baš sve tako izgleda. Treba puno pokušaja i spretnosti da se dođe do rezultata. Svako kroz individualni rad mora da dođe do željenog, svako ima viziju o tome kako bi nešto što radi trebalo da izgleda. Ima više načina da se dođe do različitih rešenja. Moj način je bio ovaj.

Režiser Goran Stanković ideju za film dobio je dok je ručao jednog dana, gledajući televizor na kom su se ređali prizori rata sa Bliskog Istoka. Bilo je dosta slika eksplicitnog nasilja i nakon završetka priloga nastavio je da jedem. Posle je shvatio da je današnji gledalac postao sasvim imun na razne oblike nasilja i da, ako se pripoveda priča o nasilju, treba je ispričati bez trunke tog nasilja, jer su danas potrebne samo asocijacije.

- Činilo mi se da nije bilo potrebno prikazati junaka u direktnom sukobu, sa obiljem krvi da bi se gledaocu približilo njegovo psihološko stanje. Želeo sam da se kontekst rata da u naznakama, detaljima, a da akcenat bude na junakovim sećanjima. U tom smislu možda je neprikladno reći da je nasilje bila inspiracija za ovaj film ali otprilike ta okruženost raznim oblicima nasilja i ratom kao vrhuncem tog razaranja navela ma je da dam svoj lični odgovor.

Kako ste došli na ideju da povelite trenutak odlaska u rat sa detinjstvom?

Pošto sam želeo da ispričam neherojsku priču o ratu, detinjstvo se ukazalo kao najbolje sredstvo u izgradnji lika glavnog junaka. On se u kriznim momentima vraća u taj period odrastanja, u pokušaju da zadrži crtu nečeg čistog i ljudskog. U oslikavanju psihološkog profila glavnog junaka, stil fotografije Dragana Vildovića imao je veliki značaj. S obzirom na to da je u pitanju kratka forma ideja o korišćenju detinjstva se nekako nametnula i između ostalog iz praktičnih razloga a to je da se radnja ne opteretiti različitim periodima života i stadijumima odrastanja glavnog junaka. Takođe sam u tom periodu detinjstva došao do određenih motiva koji su mi bili potrebni ne bih li ispričao priču koju sam hteo. To se pre svega odnosi na sistematski pregled gde decu mere i zavode, beleže udarajući im pečate, unapred ih pripremajući za neku vrstu fizičke spremnosti, koju sam ja u ovom slučaju smestio u ratni kontekst. A zatim i ideja o dečijoj igri rata koja u svakom trenutku može biti

Goran Stanković, režiser filma "Ko čuva čuvare"

NIMALO NAIVNA IGRA

prekinuta u filmu je postavljena kao suprotnost situaciji u kamionu.

Da li ste imali nekih poteškoća oko realizacije filma?

Osim poteškoća i truda da ispričam priču bez dijaloga, da održim pažnju gledaoca 15 minuta bez izgovorene reči, a da pritom nijedna situacija ne traži dijalog i ne ostane nedorečena, u samoj dramaturgiji filma nisam imao većih prepreka. Imao sam veliku pomoć koscenariste Milana Miljkovića. Takođe sam u samoj realizaciji naišao na odličan prijem i razumevanje u našem Ministarstvu odbrane gde su mi odobrili sve potrebne uslove za snimanje scena u kamionu sa punom ratnom opremom.

Da li će ovaj film učestvovati na još nekim festivalima?

Što se tiče tog, kako ga nazivaju festivalskog života filma, krenuli smo nepretenciozno i bez nekih ogromnih očekivanja. Za sada još uvek čekamo odgovore nekih inostranih festivala.

Vladimir Perović, režiser filma "Ribar Đorđe razgoni mrak"

ZOVITE ME VLADIMIR MALJEVIĆ

Posle onih naših groznih godina, na slavi Sveti Ilija koja je te godine pala u posni dan, uz razgovora sam shvatio da ta slava kada je posna, ima za domaćine posebno značenje. Oni su kao porodica preživeli zahvaljujući ribanju, ne pecanju kako stoji u engleskom prevodu u katalogu Festivala. Objasnioću razliku. Pecanje je lovs ribe na ruku, a ribanje podrazumeva gomile tehnika kojima se riba lovi. Ja sam u filmu prikazao šest tradicionalnih načina ribanja u Boki Kotorskoj. Dok sam sedeo za stolom na toj slavi,

ja sam znao da imam film, tj. da ću ga imati one godine kada Sveti Ilija bude ponovo pao u posni dan. Dramaturgija se sama nametala; ribanje kao napor, nezvesnost, iščekivanje i finale, slava koja ima posebno značenje za mog junaka. I onda sam čeka, čeka... Film je finansirao Centar za kulturu Tivat koji se poslednjih godina pojavljuje kao ozbiljan producent. Prošle godine Sveti Ilija je pao u posni dan, ja sam imao bokeljsku temu i počeli smo da radimo film. Dramaturgija je građena na sledećim

osnovama: svet je stvaran šest dana, i ja sam tu tegobu, muku i tmušu u srcu, duši i mislima (kojoj odlično odgovara engleski prevod, reč GLO-OM) iskoristio da šest dana moj ribar riba, da bismo sedmog dana uplovili u svetlost, u slavlje, u vaznošenje. Pošto sam do sada pravio filmove bez reči ili sa vrlo malo reči insistirajući na minimalizmu, moja supruga kaže da je Maljević napravio "Belo na belom kvadratu", a da sam ja ovim filmom ostvario svoj kinematografski ideal. Prvo sam imao filmove bez reči, za-

tim bez muzike, a sada imam i film bez slike. Imam "Crni kvadrat na crnoj traci". Ja na to kažem, zovite me Vladimir Maljević.

Osnivač Festivala/Founder of the Festival
Skupština grada Beograda
City Assembly of Belgrade
Savet Festivala/Festival Council:
Janko Baljak, predsednik, Danica Ćimović, Stefan Arsenijević, Jelena Bojović, Boro Drašković, Miša Milošević, Predrag Popović, Snežana Trstenjak, Slobodan Vučić
Umetnički direktor/Artistic Director:
Vera Vlajić
Organizator Festivala/Festival Organization and Production:
Direkcija FEST-a

Selekciona komisija Festivala za domaći takmičarski program/Selection Committee for Domestic Competition Programme:
Vladislava Vojnović, Oleg Novković, Srdan Vučić
Selekcija međunarodnog takmičarskog programa/International Competition Programme Selection:
Vera Vlajić, Ivana Kronja, predselekcija/preselection
Žiri Festivala/Festival Jury:
Sayoko Kinoshita, Elena Christodoulidou, Milena Marković, Karpo Godina, Nenad Đukić
Izvršni direktor/Executive Director:
Marina Fafulić

Koordinator međunarodnih programa/International Programme Coordinator:
Milica Curčin
Glavni organizator/Chief Organizer:
Sveta Strahinić
Marketing/Marketing:
Danijela Pušara, Dijana Metlić
Sekretar Festivala/Festival Secretary:
Sonja Đurović
Rukovodilac Press službe/Head of Press Service:
Dragan Jovičević
Press služba/Press service:
Vuk Pajković, asistent/Assistant

Đorđe Zelenović, asistent/Assistant
Ana Stevanović, asistent/Assistant
Nevena Matović, urednik Biltena/Bulletin Editor
Aleksandar Stojković, dizajn Biltena/Bulletin Design
Aleksandar Radoš, P.R/P.R.
Slobodan Jotić, fotoreporter/Photographer
Bogdan Petrović, prevodilac/Translator
Web prezentacija/Web Design:
Goran Todorov
Pokrovitelj Festivala/Festival Supported by:
Ministarstvo kulture Republike Srbije
The Ministry of Culture of the Republic of Serbia

Bojan Vuletić,
režiser filma "My Heart and I"

LEPTIRI U STOMAKU

Inspiracija za film je bila suda oko mene. Bilo je leto. Jutro na terasi. Hladan vazduh. Pogled na prugu. Izmaglica. Miris pokošene trave i ženski glas... Jednostavno. Taj poseban trenutak proživljavaju i muškarci, no, devojke su muze. One su možda i hrabrije. Postoje razne vrste strahova i fobija, ali strah od ljubavi ne postoji. Sve ostalo su leptiri u stomaku. A dok njih ima - sve je u redu.

Nisam imao poteškoća tokom snimanja filma i kaže da onima koje se takve stvari dešavaju ne treba ni da snimaju filmove. Prošle godine je film prikazan na Sarajevu Film Festivalu, a nadam se da beogradski neće biti poslednji.

Svetlana Paroški, scenarista i reditelj filma "Građanje"

Građanje je kovanica koju sam presmelo, ali razložno smešala da bi i reči građenje i rađanje, sadejstvom glasova koje izgovor čine teškim, dale svoju najavu za rad umetnika Đorđa Lazića- Čapše, čije stvaralaštvo je bilo moja inspiracija za film i u filmu.

Deset meseci je ekipa, tada TV NS, bila svedok stvaranja instalacije kojom je umetnik ispričao circulus viciosus "života, nastanka i nestanka, trajanja, simbioze principa stvaranja života i simbola koji se nude kao MAGNA CARTA građenja i rađanja svega i svakoga.

Breg iznad Sremskih Karlovaca istrpeo je ašov i motiku koji, ne stavljajući seme u ugriz, samo remete iskonsko čitanje kodova. Ali baš zbog tih kodova razumela je zemlja zašto je neko tako, u džakovima, prenosi i mesi, gnječi, s trskom spaja u cement INSTALACIJE kao umetničkog dela.

Dunav i Dunavac kojeg svojim okom Karlovcima nadgledaju, pružili su dara umetnikovom građenju simbola: granje, šiblje i neobična stabla vezivo su od Nojeve iskre.

Mnogo meseci rada, "u znoju lica svog", i prostor Galerije u Sremskim Karlovcima dobio je lik vaskrslog života koji, iz svojih prapočetaka, kodirano dolazeći do

kraja, nalazi novi početak....

Nismo čekali da osipanje i nestajanje budu u svom prirodnom toku, pa smo izazvali ono što je neumitno če-

kalo instalaciju koja je nastala od prirode (od prirodnih materijala). Iz skloništa, garaže, u kojoj je, neko vreme nakon izložbe, instalacija skrivana, predali smo je kiši, vodi koja je uzela k sebi jer: ko je dao, on je i uzeo, gotovo uzvikujući -CIRCULUS VICIOSUS!

Dom sindikata

13:00	15:30	18:00	20:30
PRIX UIP EVROPA PROGRAM 1 (78')	PRIX UIP EVROPA PROGRAM 2 (84')	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 3 (120'20")	DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 4 (118')
<ul style="list-style-type: none"> • By the Kiss (5') • Delivery (9') • For Interior (10') • Meander (13') • Sretan put Nedime (13') • The Making of Parts (15') • Before Dawn (13') 	<ul style="list-style-type: none"> • Pistache (9') • Vincent (14') • Sniffer (10') • El Cerco/The Fence (12') • Never Like the First Time (15') • Zakaria (15') • Come un Air/It's in the Air (9') 	<ul style="list-style-type: none"> • The Water and the Milk (12') • The Old Crocodile (13') • Coat Fitting (22') • Le Petit Oiseau va Sortir (18'20") • Animal Behaviour (6') • Low Cost (49') 	<ul style="list-style-type: none"> • Svakodnevnica romske dece u bloku 71 (22') • Avantura zrna prašine (6'20") • Not mainstream (18'5") • Nastup (6') • Zakopano blago (15') • Ispovedaonica (15') • Johnny's video (2'20") • Sledeći (2'10") • Srbijo je t'aine (31')

Dvorana Kulturnog centra

11:00	13:30	16:00	18:30	21:00
DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 3 (112')	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 1 (116'33")	ŠPANSKI KRATKI FILMOVI PROGRAM 1 (123')	ŠPANSKI KRATKI FILMOVI PROGRAM 2 (74')	ŠPANSKI KRATKI FILMOVI PROGRAM 3 (80')
<ul style="list-style-type: none"> • Sonata za Macu (15') • Pasulj (10') • Dunav 1195 (29') • Ko čuva čuvare (15') • Građanje (25') • My heart and I (5'20") • Sunce i žica (10') • Prava sreća (2'30") 	<ul style="list-style-type: none"> • Private Lessons (14') • Civil Status (29') • Synchronoff (9') • Heartcut (27') • Guide Dog (6') • Fresh Cheese on Saturday Mornings (10') • The Dog and the Bunny (3'30") • Fisherman George Scatters the Gloom (18'3") 	<ul style="list-style-type: none"> • Svet iz časa u čas (123') 	<ul style="list-style-type: none"> • Uznemirujuća simfonija (27') • Sa jezikom (17') • Caskanje (26') • Čitoplazma u kiseloj sredini (4') 	<ul style="list-style-type: none"> • Ono što je važno (11') • Igra (15') • Smrznute duše (16') • Poslednji polaroid (20') • Kazna (18')

BLANDIN HUK AND FREDERIK KUSO, DIRECTORS OF "A SUNDAY IN PRIPIAT"

Blandin Huk: We decided to make a film about the city of Pripiat three years ago, when we saw pictures of that city in a magazine, taken from a plane. We thought: „it's a city like any other in the world.“ But what was strange was the inscription under the pictures saying „City of Ghosts Pripiat“. We were surprised by this name. We went there to make a film, because the people in France don't know anything about this city.

„When you see the film, you shall see what happened in the Chernobyl nuclear plant. The most striking thing is that it is a city without people, just with traces of human life and a big void.“

Frederik Kuso: "When we discovered the city, we didn't know it was related with Chernobyl. Like Blandin said, when you see pictures of this city, it's just like any other city. It's only when we went to Paris that we learned about the Chernobyl connection."

DAVID PLANEL, DIRECTOR OF THE FILM "BANAL"

The inspiration for „Banal“ was my experience and the experience of my family. And also all these pictures that we are watching on the news every day: violence, conflicts and everything happening in the world. So, the inspiration was my family and everything around it, in the world. The problem in the film is not identical to the one of my family's. The main character in my film is the father who argues with his daughter every day on where they will go on summer holidays. They talk about places they would go to, but these conversations are unusual, because they're not places people usually go to for holidays.